

“НЕ РОЗГУБИТЬ СКАРБІВ ДУШІ СВОЄЇ” –

САМЕ ТАКУ НАЗВУ НОСИЛО СВЯТКОВЕ ДІЙСТВО, ПРИУРОЧЕНЕ 20-РІЧЧЮ ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАРОДНОГО АМАТОРСЬКОГО КОЛЕКТИВУ «СЕРПАНОК» БЕРЕСТІВСЬКОГО БК, ЩО ВІДБУЛОСЯ МИНУЛОЇ НЕДІЛІ

Однак життя не лише обдаровує нас здобутками, але й заставляє переживати біль втрат. На жаль, не всім, хто започаткував «Серпанок», судилося дожити до ювілейного свята. Відійшли у вічність, але назавжди залишилися в серцях глядачів Ганна Дем'янець, Марія Бортнік, Ольга Дем'янець, Сва Буткевич.

З роками розширюються й творча біографія колективу, і його концертна діяльність. «Серпанок» запрошують на урочисті заходи, присвячені 350-річчю битви під Берестечком. Він стає учасником першого звіту творчих колективів Рівненщини в місті Київ. «Та посію мак» – саме цією піснею підкорили берестівчани серця столичних глядачів зі сцени Національного палацу «Україна».

Сьогодні в творчому доробку «Серпанку» понад 150 пісень. Він є постійним учасником Міжнародного фестивалю традиційної народної культури «Древлянські джерела». У 2008 році здобуває перемогу на другому Всеукраїнському фестивалі народної творчості, стає лауреатом районного та обласного етапу. А в 2009-му «Серпанок» бере участь в святковому концерті, присвяченому 70-річчю утворення Рівненської області в облмуздрамтеатрі. Можна багато й довго розповідати про цей колектив, проте найліпше хоча б раз побачити й почути «Серпанок» самому. Повірте, отримаєте великий заряд енергії.

Тож численні гості, що прибули на свято до ювілярів, були щедрими на вішунвання. Директор районного Бу-

любов до рідного краю, мови починається з коліски, з маминої пісні, яка зачаровує надзвичайною ніжністю і простотою. В ній – материнська любов і ласка, світ добра, краси і справедливості. Недаремно в народі мовиться: «Хороша пісня, наче поклик долі, втамує біль і не рахує літ, іду я з нею по життєвім полі і відчуваю струн душі політ».

Народна пісня – те правічне джерело народного скарбу, що пульсує в наших серцях, мов камертон, настроюючи людські душі на ніжну мелодію, яка зцілює її від печалі, бо йде від щирого серця.

Весняної погожої днини 20 років тому вперше зібралися шанувальники української народної пісні на репетицію в будинку культури – потрібно було підготувати декілька пісень до свята.

З того часу зажеврїла перша творча іскорка фольклорного колективу «Серпанок», який очолив директор Берестівського будинку культури Іван Буткевич, для котрого народна пісня стала сенсом всього життя.

У кожного учасника колективу – своя доля, свої проблеми, але всіх їх об'єднує велика любов до рідної землі, до народної творчості.

них фольклорних свят, фестивалів, конкурсів. Свою діяльність співаки спрямовують на відродження поліського фольклору. У виконанні «Серпанку» звучать старовинні українські народні, обрядові, колядки, щедрівки, веснянки, чумацькі та повстанські пісні.

9 лютого 1997 року за вагомих внесок у розвиток національної творчості

ЖІНКА ЖИВЕ Й ТВОРИТЬ ЗАРАДИ ДІТЕЙ

Для самовираження людина обирає різноманітні засоби. Тамара Павлівна Леоновець із Туменя утверджує себе за допомогою поетичного слова. Звідки ж у жінки таке незвичне захоплення? Напевно, сама доля наділила її цим високим даром – бачити довколишній світ децю тонше від оточуючих, а всі свої враження висловлювати римованими рядками.

Всотані змалку з молоком матері медові аромати яблуні та калини й зараз відчуються в її поезіях:

*А найкраща – то квітка калини,
Діждалась ми знову весни.
Одяглись в квітки яблуньки,
Мов наречені у сукнях, вони
Білосніжні стоять навкруги...*

У творах поетеси постають її рідне село, дорогі й близькі її серцю люди, окремим циклом ідуть напутні слова чи побажання їм, роздуми над суттю життя:

*Готуйтесь розквітнуть тюльпани
Для Тетяни.
Хай зозулька в гаю закує
Лиш для неї,
Й сніг розстане останній.
Все про неї
Серденько думає мов,
Всі для неї
Квіти дарую, що в світі
Розцвітають кругом на землі...*

Авторка пробує себе у різних поетичних формах, брак поетичних прийомів й методів щедро компенсуючи щирими почуттями та сердечними переживаннями. Звичайно, її поезії далекі до досконалості, вони пересипані місцевим діалектом, але від цього не втрачають своєї привабливості. Адже майже всі вірші Тамари Павлівни адресовані конкретним особам до конкретних подій: «Дітям», «Олені», «Дімі», «Для тебе, сестричко», «Я люблю тебе, тату», «Саші», «Подрузі» і т.п. Її саморобна збіорочка, видрукована стараннями онука, – водночас і своєрідний родинний поетизований літопис, і материнський заповіт дітям та онукам.

Пише поетеса двома мовами – українською та російською: *Жизнь кружит колесом – Не успеешь собрать – Только ты успевай.*

Багато віршів жінка присвячує школі, вчителям. Адже закінчивши в 1969 році Городищенську восьмирічку, шукала себе недовго. Деякий період працювала в Білорусі, бажання вступити до хореографічного училища залишалось нездійсненою мрією, бо жила не тільки для себе, а й для своїх рідних. Тож повернулася додому й двадцять років пропрацювала техпрацівницею в Туменській школі. Тому не дивно, що так часто згадує школу в своїх поезіях.

Інше джерело натхнення – сім'я. Чоловік, доньки, четверо онуків – усе, заради чого живе на світі й пише ця жінка.

Людмила РОДИНА.

З того часу зажеврила перша творча іскорка фольклорного колективу "Серпанок", який очолив директор Берестівського будинку культури Іван Буткевич, для котрого народна пісня стала сенсом всього життя.

У кожного учасника колективу - своя доля, свої проблеми, але всіх їх об'єднує велика любов до пісні, до прекрасного.

Тож і поспішають щоразу на репетицію: Олена Ключко, Марія Буткевич, Ніна Красько, Людмила Верзун, Єва Дем'янець,

Юлія Жакун, Марія Гладка, Уляна Ключко, Антоніна Ключко, Надія Ключко, Тетяна Правник, Іван Буткевич, Микола Пінчук, Олександр Бовгіря і Віктор Галабурда.

Це завдяки цим людям колектив стає постійним учасником районних та облас-

них фестивалів. У виконанні "Серпанку" звучать старовинні українські народні, обрядові, колядки, щедрівки, веснянки, чумацькі та повстанські пісні.

9 лютого 1997 року за вагомих внесок у розвиток національної культури, збереження та попу-

ляризацію кращих традицій і зразків народної творчості колектив отримує почесне звання - народний аматорський.

Життя іде вперед, з роками змінюються учасники "Серпанку", та його мета, творча основа залишаються незмінними. У 1998 році колектив стає лауреатом Всеукраїнського фестивалю народної творчості, бере участь в обласних

фестивалях «Пісні рідного краю» та «Творче жниво». Гордістю "Серпанку" є його солісти - лауреат радіоконкурсу «Золоті ключі» Уляна Ключко та лауреат районних, обласних оглядів-конкурсів, фестивалів Ніна Красько, які стояли біля витоків колективу.

динку культури Володимир Малафей бажав ще не один десяток літ радувати глядачів своєю творчістю. Настоятель місцевого храму, отець Сергій зичив "Серпанку" творчого довголіття, а його учасникам - міцного здоров'я, вдячних спадкоємців на сцені та Божої благодаті. Тепло привітали серпанчан й сільський голова Микола Дашук та учасники іншого народного аматорського колективу - родина Олексієвців із Залужжя.

...Свято залишилося позаду. Але життя продовжується. Щоб творити, рости дітей, онуків, передавати їм цей безцінний народний скарб - самобутню українську пісню.

Людмила РОДІНА.

На фото: ювіляри захоплюють слівом; фрагмент обряду поліського весілля; ветеранами «Серпанку» є Є.М. Дем'янець, Н.І. Красько, І.В. Буткевич, а наймолодші його учасники - В.В. Галабурда, М.Г. Пінчук; вітає родина Олексієвців.